

O RANLIVIH MOŠKIH

Pred mesecem dni sva sedela na večerji z odlično kolegico in prijateljico iz Srbije ter klepetala o tem in onem. Beseda je nanesla na sodobne moške pri nas in pri njih, pa sva z lahkoto našla veliko vzporednic. V enem stavku to lahko strnem – mnogi ne vedo, kaj naj sploh počnejo in kako naj se obnašajo.

Želel sem že v začetku navreči nekaj anekdot iz vsakdanjega življenja, zgodbic, ki jih slišim tu in tam, da boste dobili neko širšo sliko trenutne krize moških. Ko sem še delal v privatni praksi, je bilo ženskih klientk približno 90%, tistih 10% moških je bilo čudovitih v svetovalnem odnosu, samo redki so bili. Mnoge od mojih ženskih strank so bile v razmerju, nekatere z moškimi in druge z ženskami. Poročene ali v partnerstvu s »tipom« so si pogosto želele, da bi tudi on prišel na kak pogovor in so pogosto dobile nazaj: »kaj ti hodiš k tistemu Muncu, ki ti samo denar vleče ...« ali pa »Ti moraš hoditi, ker imaš probleme, jaz že ne bom šel ...« pa tudi »meni ne bo noben s filofaksa nekaj govoril, jaz že vem, kaj in kako ...« in tako dalje. To so bile precej pričakovane obrambne reakcije, na nek način malo tragikomične, saj so jih izjavili moški, ki jim je zakon razpadal pred očmi, vendar tega niso želeli opaziti ali niso zmogli narediti nekega koraka, ki bi začel reševati potaplajočo se barko.

Moja ljuba sodelavka pravi, da nenormalno veliko govorim za moškega, kar je verjetno res in je tudi lahko izjemno naporno, vendar mnogi moški, ki se jih srečal, ne govorijo sploh nič. Ja seveda, lahko se razgovorijo o avtomobilih, politiki, športu in drugih šankističnih temah, o sebi molčijo kot ribe. Občutki, filingi, čustva so jim neznanka. Njihov standardni odgovor je: »ne vem«. To lahko sčasoma postane precej moteče v razmerju in ni čudno, da gredo zdaj že bivše partnerke naprej v življenju, v iskanju bolj cvetočih ljubezenskih travnikov.

V Sloveniji je zelo prisoten alkohol. Pije se ga na polno. Pije se ga po šihntu, v soboto, na zabavah. Moški ga pijejo v pijanskih družbicah v vsakem bifeju za vogalom, pijejo sami in na skrivaj ali javno in ponosno. Pijejo, da ublažijo stres, ki ga drugače nimajo, seveda, in pijejo, ker se tako spodobi, ker

smo pač »mokra« družba in tako pač je. Medtem, ko postajajo kronični alkoholiki, jih zapuščajo njihove življenjske družice, ker imajo vsega dovolj. Tudi tega ne opazijo, ker so ravno naročili novo rundo in ker je Arsenal dal gol. Rad grem v malo bolj zakotne bifeje po mestu in tam poslušam koščke pogovorov lokalnih pijancev, ki so jih žene zapustile ali jih bodo kmalu. Ti šment!

Potem je tukaj grobost. Ne nujno v obliki nasilja, seveda je tudi tega veliko, vendar vsekakor neka splošna grobost. Tako sem zadnjič ujel izjavo gospe, ki si je od svojega moža želela, da ji kdaj naredi jutraj zajtrk, da ji je na to odvrnil: »Saj imaš avto, kar sama si ga pejt iskat«. Grobost kot odsotnost nežnosti. Grobost kot robotost, začinjena z zagrenjenostjo. Težko je verjeti, da sta to bila enkrat zaljubljena golobčka, ki sta šibala na randi in se stiskala v kinu. Ona je zdaj žalostna in on je grob. Otroci pravijo, da se starša nikoli ne objameta in da še niso videli, da bi si dala poljub.

Vem, vse to deluje zelo posplošeno, stereotipno, povrh vsega tudi zelo v duhu starih spolnih vlog, ne preveč fluidno. Vem, se zavedam. Včasih so to tudi nekoliko ilustracije življenja, z namenom streznitve, opozorila. Vsak med nami je različen in nobena zgodba ni enaka drugi. Pa vendar ... mogoče ste zaznali v teh odstavkih nekaj, kar spominja na nekaj ... Mogoče veste, zakaj se nekateri med nami, prepoznani in samozavedajoči kot moški, obnašajo na takšne načine? Ne poznam njihovih zgodb, sumim pa, da bi njihove zgodbe lahko imeli skupni naslov: O ranljivih moških.

Priznamo ali ne priznamo, na naših poteh življenj je bil naš notranji otrok ranjen večkrat. Poškodovan, prizadet, udarjen, izločen, ponižan ... Vsem so se nam zgodile takšne drugačne travmatske epizode, nekaterim težke in dolgotrajne, drugim enkratne in blažje. To je tudi življenje. Ta otrok ni šel nikamor. Nismo ga odpustili, ko smo postali odrasli, ostal je del nas. Malo prostora dobi v našem vsakodnevnem hitenju, obveznostih in nalogi, da igramo odrasle in resne vloge. Vendar je tam. Majhen, prestrašen, žalosten, prizadet in tudi jezen ... otrok. Tudi moški smo ranjeni v notranjosti, čeprav to neradi priznamo. S seboj nosimo ranjenega otroka, vendar tega ne smemo priznati. Družbeno zapovedana vloga moškega nalaga attribute moči, stabilnosti, nedostopnosti ... In tako mi, ranjeni machoti, vsak dan igramo vlogo velikih bojevnikov, smo agresivni, jezljivi, nepremični, ponosni in kar je še tega, v notranjosti pa čaka otrok, da bo zajokal.

Žal mi je, da mnogi moški do tega otroka ne želijo pristopiti in ga nagovoriti. Ga sprejeti in pobožati zdaj, ko so sami res odrasli. Žal mi je tudi zato, ker so potem lahko kot resnični očetje do svojih živih otrok nedostopni, hladni in nerodni. Za vse to mi je žal, vendar dvomim, da lahko kaj spremenim. Danes me je samo prijelo, da pišem, ker pri sebi in drugih opažam veliko nekontrolirane agresivnosti in iščem njene izvore. To je moj domet v tem trenutku. Dajte jim vsaj za prebrat, mogoče se bo kaj prijelo!